

Nr. 38 19 sept. 1964
35 ct. p.w. losse nrs.
45 ct. België 7 fr.

HALLO, beste vrienden!

DAN COOPER en zijn vrienden zijn na hun laatste, spannende avontuur echt wel aan een paar weken vakantie toe. Wij zullen voor hen hopen dat die vakantie niet al te zeer verstoord wordt door het VROOOOAAM! VROOOEM! van de racewagens die hem nu gaan verdringen. Op pagina 6 begint een nieuw avontuur van de winnaar van zovele races èn de winnaar van onze grote prijsvraag: Michel Vaillant, die het zwaar te verduren zal krijgen in: DE 13 IS AAN START! Een vreemde titel? Ja, bij geen enkele race zul je een wagen vinden met wedstrijdnummer 13, maar in dit avontuur, dat zich voornamelijk afspeelt rond en tijdens de 24 Uren van Le Mans, heeft een team er speciaal om gevraagd...
De PEP-plaat van deze week is een tekening van het Capitool in Rome, dat wil zeggen, in het oude Rome. Als je nu de plaats gaat zoeken waar vroeger de enorme tempels en gebouwen stonden, zou je alleen maar één grote ruïne zien, waar zo hier en daar een zuil of een stuk muur uit oprijst. Onze tekenaar heeft het Capitool natuurlijk afgebeeld zoals het was in zijn glorietijd.

Op pagina 22 begint een kort verhaal over een paar jongens die op eigen houtje 's nachts in een onherbergzaam gebied een vermiste piloot gaan zoeken en zo het avontuur van hun leven meemaken!
Zegt de naam Grumman Ag-cat je iets? Hugo Hooftman vertelt deze week over dit vliegtuig, dat, evenals het toestel op de foto hierbij, als landbouwvliegtuigje gebruikt wordt om gewassen en bossen te sproeien. Dat is het dus weer. Een teleurstelling voor de auto-liefhebbers? Kom nou, een verhaal van Michel Vaillant is toch speciaal voor jullie fijn? En bovendien komen jullie volgende week wel heel goed aan je trekken... Wacht maar af!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

ZIJN LAATSTE KANS

De vogel, links op de tekening, heeft een boos plan. Hij wil iets gaan zetten. Wat dat is, kun je invullen in het blauwe wolkje boven zijn kop. Het is dus een woord van vijf letters, maar hoe kom je daar aan? Nou, dan moet je een aardige omweg maken. Probeer maar eens de woorden te vinden die je in de rode schema's kunt invullen. Die woorden lijken heel erg veel op elkaar. De eerste vier letters zijn precies hetzelfde, maar van elk woord is de vijfde letter anders. Als je die vijf woorden hebt ingevuld, is er nog één woord dat in deze reeks past. Het is het woord dat de vogel in zijn gedachten heeft. Kun jij dat woord in het blauwe wolkje zetten? Zet het dan ook op een briefkaart en stuur deze vóór 24 september naar Redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam.
Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: Pep-prijsvraag nr. 38.

Oplossing prijsvraag nr. 36: KALF

PRIJZEN

1e prijs: een prachtig polshorloge; 2e prijs: een kleinbeeldcamera; 3e prijs: een compleet tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een grote gekleurde speelbal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG NR. 31 ZIJN:

1e prijs: Marjo Neven, Raadhuisstraat 6, Hulsberg (L.); 2e prijs: Anneke van de Kolk, Alb. Rozemanstraat 9, Hoogeveen (Dr.); 3e prijs: B. en Th. Joosten, Emmastraat 69, Asten (N.B.); 4e prijs: Arent & Tita Klinkhamer, Harmoniestraat 43, Appingedam.
De winnaars van een troostprijs krijgen deze rechtstreeks thuisgestuurd. Hun namen komen niet in PEP te staan.

Ton en Tineke

door Franquin

PEP en de FLUITPRIKKER
De fluitprikker, een mechanische specht die zelfs lantaarnpalen uit elkaar doet springen, is in handen gekomen van een stel jonge inbrekers, dank zij de streken van Tim en Tam.

Terug in het huis van de professor . . .
Dus jullie hebben de fluitprikker weggenomen! Rekels, dat jullie zijn! En wat veel erger is: die jonge boeven hebben hem nu! Ik zal jullie . . .
Nee!
Niet slaan!

Laat ze maar, prof! Ze zijn al genoeg gestraft! We moeten zo gauw mogelijk de fluitprikker uit de handen van die nozems zien terug te krijgen!
Ja, natuurlijk! Maar hoe komen we ze op het spoor? Ze kunnen er intussen ik weet niet wat mee uitrichten!

Hier kan Stef ons mooi helpen! Die heeft een prima reuk! Ik breng hem naar de plaats waar de dieven zijn verdwenen en vandaar kan hij ze mooi opsporen!
O, o, o, als ik er toch eens niet was!

Trek eerst deze schoenen aan, daarmee breek je elk snelheidsrecord!
Die schuiten? Maar die wegen minstens tien kilo!

Het is een combinatie van schoen en geluidloze rolschaats met drie snelheden! Geweldig, hè?
Nou, geef mij maar een paar gewone gymschoenen. Enfin . . .

Zo, zit je er goed in?
Ik voel me als een koorddanser in een duikerpak vlak voor hij moet optreden, maar vooruit, ik zal het proberen!

Even later . . .
We zijn er, Stef! Zoek! Zoek!
Snif! Snif! Snif!

Ruik je nog niets?
Daar is geen beginnen aan! Mijn onfeilbaar reukorgaan zegt me dat die bandieten kilometers ver hier vandaan zijn!

Maar . . .
BOEM!

Het is gelukt! Wat een geld!
We worden steenrijk op die manier!
Hihihi! Man, nog veel rijker!

Een ontploffing! Ze zijn vast in die villa daar! Er op af, Stef! Ik volg je!

Zo, dat is dik voor mekaar, Bingo! En nu gauw er vandoor met de poet!
Deze kraak hebben we in één minuut en tien seconden gepleegd! Zo snel is het nog niemand gelukt, wed ik! Niet gek voor amateurs als wij zijn!

Hé, opgepast! Daar komt 'n knaap met een hond aan!
Stop, jullie! En handen omhoog! Jullie zijn erbij!
Wrrraf! Wrroef!

Hm . . . hij is alleen en ongewapend! Ik zal hem mijn rechtse directe eens laten voelen!

Oei, de rechtse directe van Bingo komt aan als een voorhamer! Ik beklaag die knaap werkelijk!
Brrrr . . . Ik kan het gewoon niet aanzien!

Zo, daar kan-ie het voorlopig mee doen!
Hé, met die rare schoenen kan hij niet gevloerd worden!

Dat is prachtig! Retour aan afzender, heet dat!

Kom mee naar de auto, Bingo, vlug!

Zo . . . wieltjes eruit . . derde versnelling . . een, twee . . .
Grr! Ze gaan er vandoor!

DRIE!
Pfff! Die rollende schoenen zijn . . pfff . . niet bij te benen!
WORDT VERVOLGD

MICHEL VAILLANT in

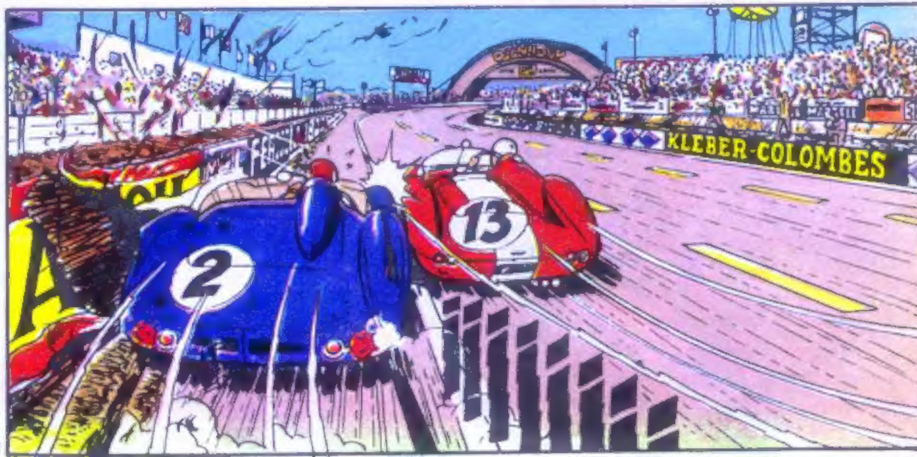
ROOOAAWOOOOAAAAOOOAAAAWAA

VROOOAAA VROOOAA

„Het Circuit van de Angst", zo heette het vorige avontuur van Michel Vaillant, dat zóveel van hem gevraagd had, dat hij echt wel aan een lange vakantie toe was. Maar nu is een nieuw seizoen begonnen en een nieuw avontuur wacht hem . . .

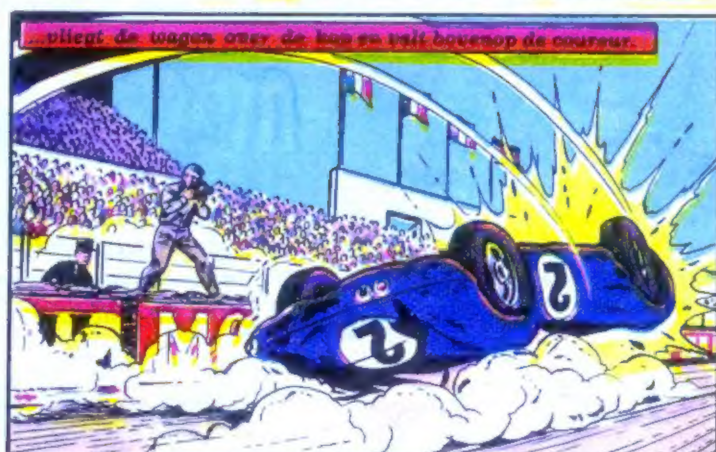
DE 13 IS AAN START

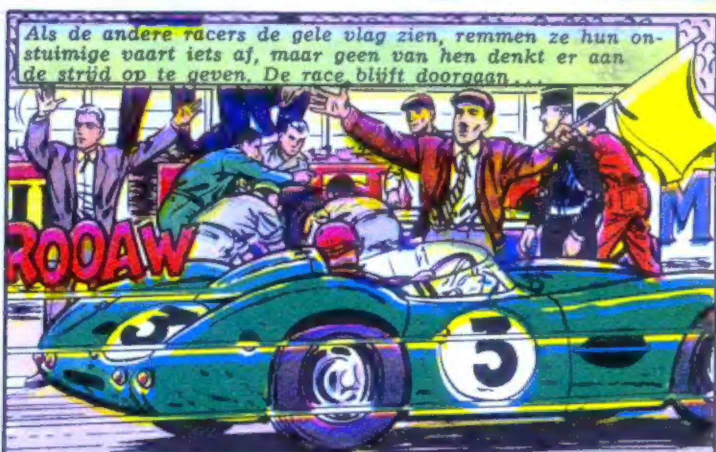

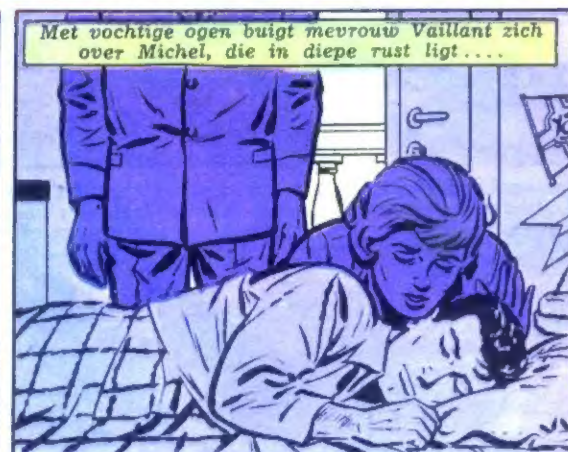

Een vreemde droom bederft de stemming aan de ontbijttafel.

Maar vreemder nog is dat de droom werkelijkheid zal worden!

BAS EN HET VERHAAL

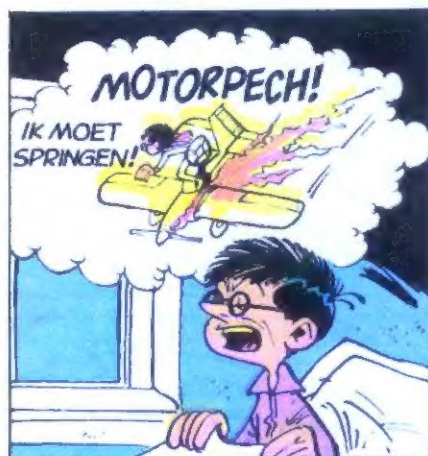

VAN DE WEKKERS

BAS EN HET VERHAAL

VAN DE WEKKERS

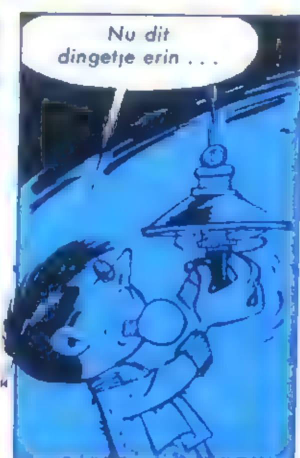

VAN CRAWL EN BUTTERFLY

HET belangrijkste van het zwemmen is het doen! Hoe, dat doet minder ter zake. Je mag het op je borst of je rug of je zij doen, of voor mijn part zwemmen zoals de hondjes het niet eens hebben behoeven te leren, **als** je maar blijft drijven. Ja, wat is dat toch vreemd hè, dat mensen zwemmen moeten **leren.** Gooi een - hond in het water en hij zwemt. Trouwens, de meeste dieren kunnen zwemmen zonder dat ze ooit aan de hengel zijn geweest, maar wij mensen (de hoogst ontwikkelde dieren, zegt men wel'ns) moeten het leren, stap voor stap, of liever: slag voor slag. Ik geloof niet dat dat voor ons pleit, maar aan de andere kant moeten we het ons ook weer niet aantrekken. Hoofdzaak is, **dat** we het leren en dat we het doen.

In de moderne zwemmerij kennen we diverse slagen: borst- en rugcrawl, schoolslag, butterfly, van welke de borstcrawl verreweg de snelste is, hoewel hij de minste inspanning vraagt. Als je nou de ontwikkeling van het zwemmen en in het bijzonder van het wedstrijdzwemmen bekijkt, zie je dat men er pas omstreeks 1900 achterkwam hoe snel je crawlend door het water kon komen, maar dat betekent niet dat deze slag pas in die tijd werd „uitgevonden". Crawlen deed men al veel eerder, vooral in warme, waterrijke streken. De jongens die aan het strand van Waikiki in zee doken (en ze deden daar op de Hawaii-eilanden al druk aan zwemwedstrijden vóór de mensen in onze streken erachter waren dat je je in het water allerplezierigst kon vermaken), die Hawaiiaanse jongens dan maakten al gebruik van een slag die veel overeenkomst met de crawl vertoonde; ook op de Salomon Eilanden en zelfs in Japan zwom men al vroeg op een moderne manier. Het was, 64 jaar geleden, een Australiër, die de toen nog maar kleine zwemwereld versteld deed staan. Richard Cavill was zijn naam en hij ging sneller door het water dan men voor mogelijk had gehouden. Toch ontbrak er nog iets aan zijn crawlen. Met de benen maakte hij nog de ouderwetse schaarbeweging en het zou nog jaren duren eer men crawlde zoals wij dat nu normaal zijn gaan vinden. Vooral in de Verenigde Staten hebben ze een groot aandeel gehad in de ontwikkeling van de snelste en gemakkelijkste slag. Daar kwamen ze er ook achter dat je heel goed op je rug kon crawlen. Harry Hebner was de man die bij de Olympische Spelen van 1912 in Stockholm deze zwemmethode **introduceerde** en hij had er succes mee, want hij werd kampioen, al was zijn tijd over de 100 meter dan ook bepaald niet indrukwekkend: 1 min. 21,2 sec. De sterren van tegenwoordig doen het ongeveer twintig seconden sneller. Dat betekent dat Hebner, als hij nu nog op dezelfde wijze meezwom, nog bijna 25 meter voor de kruin zou hebben als de winnaar al had aangetikt! Nou ja, zo zou het alle kampioenen van vijftig jaar geleden wel vergaan en dat is heel vanzelfsprekend. Om een vergelijking te trekken: de snelheidsmaniakken van die jaren zouden nu waarschijnlijk duizelig worden als ze een kwartiertje mee moesten rijden over onze rijksweg 10. Op velerlei gebied zijn we vooruitgegaan, sneller en sterker geworden, en wat 50 jaar geleden nog voor totaal onmogelijk werd gehouden, is nu de gewoonste zaak van de wereld, ook en vooral in de sport. Waarmee ik maar wil zeggen dat Harry Hebner in zijn tijd toch echt wel een grote sportjongen is geweest.

Over de schoolslag behoef ik, geloof ik, niet veel te zeggen. Als je zwemmen leert, dan begin je met die goeie schoolslag, die het in 't dagelijks gebruik zo fijn doet. Anders is het met de **butterfly,** die uitsluitend in wedstrijden wordt beoefend. Henry Myers, al weer een Amerikaan, kwam er in 1935 mee op de proppen en ik herinner me nog wel, dat er aanvankelijk de nodige verwarring ontstond, omdat bepaalde elementen van de butterfly ook door schoolslagzwemmers toegepast werden. Er moest dus over gepraat worden, maar pas in 1952 werden de officiële heren het eens over de wijze waarop de butterfly moest worden uitgevoerd, zodat vier jaar later het Olympisch programma van Melbourne de 200 m butterfly voor heren en de 100 meter voor dames kon vermelden. En daar heb je 't weer: als je meneer Myers in 1935 had verteld dat nog geen dertig jaar later ene Ada Kok (a dutch girl, mister Myers) de 100 meter binnen de 1 min. 6 sec. zou afleggen, dan zou hij gezegd hebben: „No, that is impossible" ofte wel „Nee, daar geloof ik geen steek van!" Maar Ada Kok heeft het al enkele malen gedaan en niemand zal nu durven beweren dat zij of een ander het niet nog sneller zal doen.

Inmiddels is dan het programma van de Olympische Spelen met al deze ontwikkelingen meegegroeid. Het begon, lang geleden, met enkele vrije-slagnummers, waarbij ook de Spaanse slag hoorde, die nu door niemand meer gezwommen wordt. Het is zo langzamerhand een hele waslijst geworden, die zowel de specialisten (sprinters bijv.) als de veelzijdigen (denk maar aan de 4 x 100 m wisselslag persoonlijk) volop gelegenheid geeft zich te onderscheiden. Een jongen die nu de 100 m vrije slag in 57,5 sec. aflegt, mag helemaal niet aan Olympische Spelen denken, maar in 1948 nog zou hij een beste kans op een van de drie plakken hebben gehad. Zó geweldig zijn in de laatste jaren de prestaties vooruitgegaan.

En nu we het toch over de spelen hebben: gaan onze eigen jongens en meisjes volgende maand in Tokio Olympische successen behalen? Dat is een vraag waar ik een volgende keer graag op terugkom.

Op de voorgrond staan de belangrijkste goden van het Capitool: Jupiter in het midden, Minerva links en Juno rechts

JUPITER, DE GOD VAN HET CAPITOOL

HOEWEL de Romeinen lang niet zo'n levendige fantasie hadden als de Grieken, waren ze veel bijgeloviger, en hierdoor kwam het dat ze hun goden voor iedere gelegenheid een andere gedaante toe bedachten. De god Jupiter is daar een heel goed voorbeeld van. Hij had de meeste bijnamen: Jupiter Fulgur, Jupiter Lucetius, Jupiter Liber, Jupiter Victor... Maar we slaan al deze namen over om stil te staan bij Jupiter Optimus Maximus Capitolinus, de grote god van het Capitool. Van alle Romeinse erediensten was de verering van Jupiter Capitolinus de grootste en plechtigste. De prachtige tempel van het Capitool werd door de Romeinen „zijn eerste woning na de hemel" genoemd!

Naast Jupiter werden ook de godinnen Juno en Minerva op het Capitool vereerd. Hun beeltenissen stonden in een zijzaal van de grote Jupitertempel. Het Capitool was echter niet alleen het centrum van de Jupiterverering, het was ook het centrum en symbool van de stad. Zo bevond zich op de Capitolijnse heuvel het staatsarchief in de tempel van Juno Moneta, de Romeinse rijksmunt. Er werden op de heuvel, die de kleinste is van de zeven heuvels waarop Rome is gebouwd, vele plechtigheden gehouden en zelfs misdadigers terechtgesteld: achter de tempel van Jupiter bevindt zich de Tarpeïsche rots, waar landverraders vanaf werden geworpen.

Deze Tarpeïsche rots is eenmaal door mannen beklommen, een hele prestatie, want hij rijst bijna loodrecht omhoog. Het gebeurde tijdens de Gallisch-Romeinse oorlog. De Galliërs hadden de stad Rome bezet, alleen het Capitool was nog in handen van de Romeinen, die dit bolwerk met de moed der wanhoop verdedigden. Op een nacht ontdekte een van de Galliërs dat er langs die schijnbaar niet te beklimmen Tarpeïsche rots een soort pad naarboven voerde. Hij riep een troep Galliërs bij elkaar en samen klommen zij, uiterst langzaam en met veel moeite, omhoog. Als die klimpartij lukte, zouden ze ook het laatste onbezette stukje van Rome in handen hebben! De voorste Galliër werkte zich, geholpen door zijn kameraden, over de muur om de grendels van het poortje, dat de laatste hindernis vormde op hun weg naar het Capitool, weg te schuiven. Hij strekte zijn hand uit naar de bovenste grendel... Toen werd de stilte opeens verscheurd door een ijselijk geschreeuw, dat de Galliërs de doodschrik op het lijf joeg en de Romeinen onmiddellijk op de been bracht. De heilige ganzen in hun hok bij de Juno-tempel waren wakker geworden en gaven luidkeels hun misnoegen te kennen over de nachtelijke storing. Je begrijpt dat de Galliërs snel werden verdreven en dat de ganzen, die Rome voor een ramp hadden behoed, rijkelijk werden beloond. Maar de wachtcommandant, die zijn plicht zo schandelijk had verzaakt, werd als landverrader van de Tarpeïsche rots geworpen.

Onze PEP-plaat geeft een afbeelding van een belangrijke plechtigheid: een triumphus, intocht van een zegevierend veldheer, die op het Capitool met een offer aan Jupiter werd besloten. De stoet werd voorafgegaan door de lictoren, dragers van de roedebundels, het symbool van de rechtsmacht; dan kwam de senaat, de raad van ouden, gevolgd door de muziek en de wagens waarop de buit werd meegevoerd.

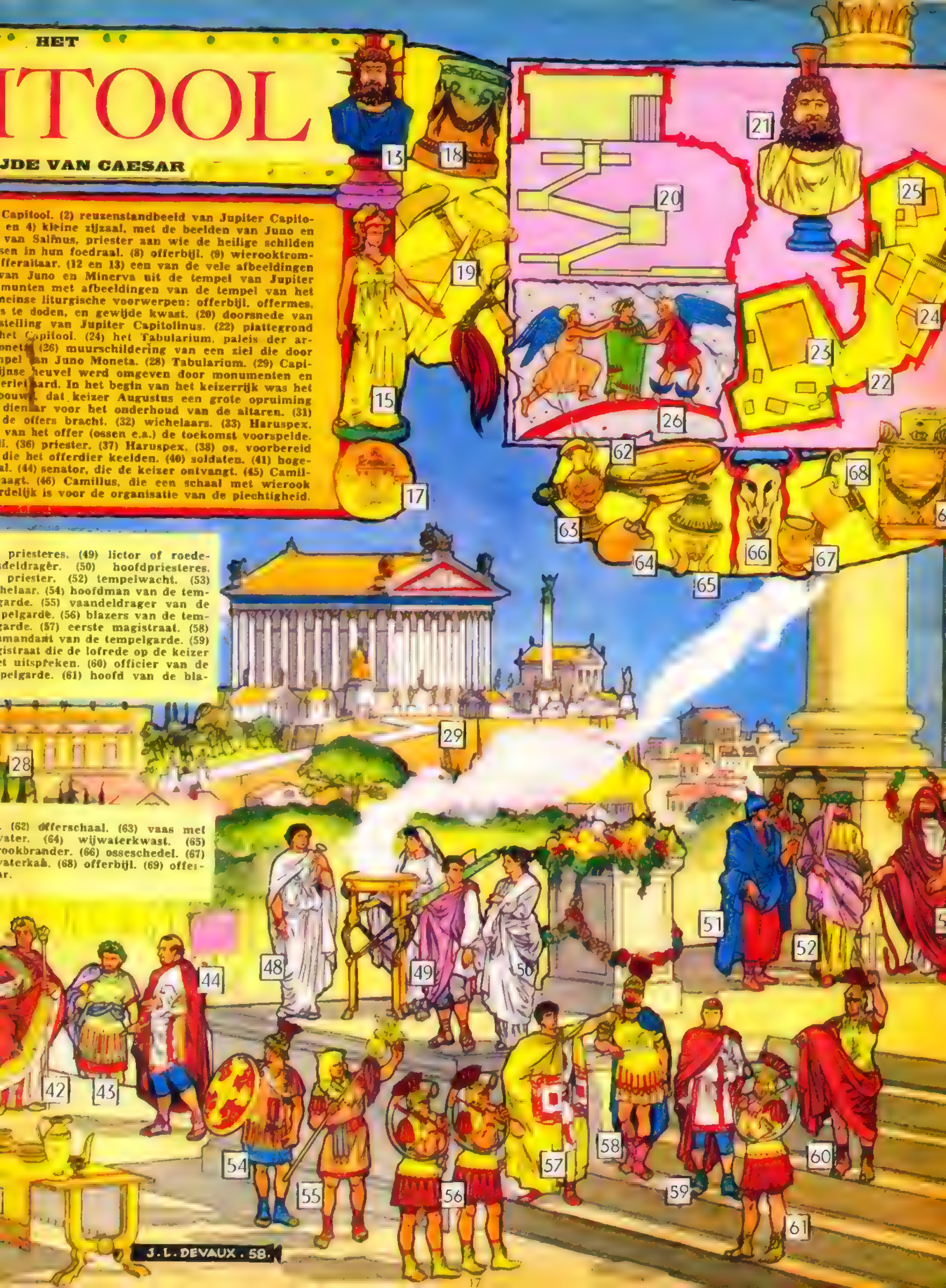
Toen Rome een keizerrijk was geworden, mocht alleen de keizer een triumphus houden en we zien hem hier, vlak voor de plechtigheid. Hij wordt door een lid van de senaat begroet. De magistraat, die straks een lofrede op de keizer zal uitspreken, staat op de trappen van de tempel te wachten. De offerdieren zijn door de priesters met versierselen behangen, men houdt vaten met wierook en wijwater, offerbijlen en -messen klaar, de altaren zijn in gereedheid gebracht. Straks zullen de waarzeggers de toekomst voorspellen uit de levers van de geofferde dieren — en reken maar dat die toekomst voor de keizer nog vele overwinningen in petto houdt! De hoornblazers van de tempelgarde heffen hun instrumenten... de plechtigheid kan beginnen!

De Capitolijnse heuvel gezien vanuit het Forum Romanum: links lag vroeger de tempel van Jupiter Capitolinus

HET
CAPIT
TEN TIJDE VA
(1) Detail van de tempel van het Capitool. (2
linus. beschermer van de stad. (3 en 4) klein
Minerva. (5) offeraltaar. (6) helm van Salfnu
waren toevertrouwd. (7) offermessen in hun
mel. (10) bronzen offertafel. (11) offeraltaar.
van Jupiter. (14 en 15) beelden van Juno e
Capitolinus. (16 en 17) Romeinse munten me
Capitool. (18) offeraltaar. (19) Romeinse litu
bronzen hamer om de slachtoffers te doden,
de Capitolijnse heuvel. (21) voorstelling va
van de Capitolijnse heuvel. (23) het Capitoo
chieven. (25) tempel van Juno Moneta (26)
demonen gegrepen wordt. (27) tempel van Ju
tool. Dit gedeelte van de Capitolijnse heuve
tempels uit alle eeuwen en van allerlei aard.
plein voor het Capitool zo volgebouwd, dat
onder de gebouwen gelastte. (30) dienaar ve
groot stenen altaar waarop men de offers
waarzegger die uit de ingewanden van het of
(34 en 35) offerpriesters of Camilli. (36) prie
voor een offer. (39) offerpriesters. die het off
priester. (42) de keizer. (43) generaal. (44) sena
lus. die een vat met wijwater draagt. (46)
draagt. (47) burger. die verantwoordelijk is v
(48) priestere
bundeldrager.
(51) priester.
wichelaar. (54
pelgarde. (55)
tempelgarde.
pelgarde. (57)
commandant
magistraat di
moet uitsprek
tempelgarde.
Pep
PLAAT
zers. (62) off
wijwater. (6
wierookbrand
wijwaterkab.
altaar.

HET
ITOOL
JDE VAN CAESAR
Capitool. (2) reuzenstandbeeld van Jupiter Capito-
en 4) kleine zijzaal, met de beelden van Juno en
van Salmus, priester aan wie de heilige schilden
sen in hun foedraal. (8) offerbijl. (9) wierooktrom-
fferaltaar. (12 en 13) een van de vele afbeeldingen
van Juno en Minerva uit de tempel van Jupiter
munten met afbeeldingen van de tempel van het
neinse liturgische voorwerpen: offerbijl, offermes,
s te doden, en gewijde kwast. (20) doorsnede van
stelling van Jupiter Capitolinus. (22) plattegrond
het Capitool. (24) het Tabularium, paleis der ar-
oneta (26) muurschildering van een ziel die door
npel van Juno Moneta. (28) Tabularium. (29) Capi-
ijnse heuvel werd omgeven door monumenten en
eriet ard. In het begin van het keizerrijk was het
bouw, dat keizer Augustus een grote opruiming
dienaar voor het onderhoud van de altaren. (31)
de offers bracht. (32) wichelaars. (33) Haruspex,
van het offer (ossen e.a.) de toekomst voorspelde.
i. (36) priester. (37) Haruspex. (38) os, voorbereid
die het offerdier keelden. (40) soldaten. (41) boge-
al. (44) senator, die de keizer ontvangt. (45) Camil-
aagt. (46) Camillus, die een schaal met wierook
rdelijk is voor de organisatie van de plechtigheid.
priesteres. (49) lictor of roede-
ndeldrager. (50) hoofdpriesteres.
priester. (52) tempelwacht. (53)
helaar. (54) hoofdman van de tem-
garde. (55) vaandeldrager van de
pelgarde. (56) blazers van de tem-
garde. (57) eerste magistraat. (58)
mandant van de tempelgarde. (59)
gistraat die de lofrede op de keizer
et uitspreken. (60) officier van de
pelgarde. (61) hoofd van de bla-
. (62) offerschaal. (63) vaas met
vater. (64) wijwaterkwast. (65)
rookbrander. (66) osseschedel. (67)
vaterkan. (68) offerbijl. (69) offer-
ar.
J.L. DEVAUX . 58.

CHLOROPHYL en HET BE

TOVERDE BOS

Even later dobbert een blikje langzaam in de richting van het betoverde bos . . .

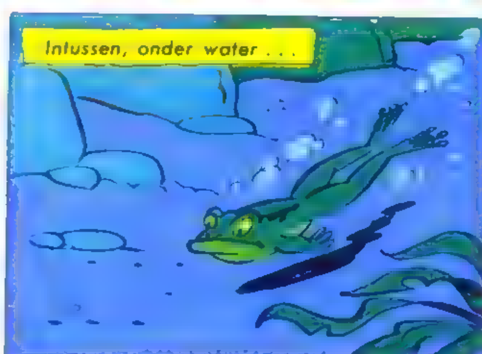

AAI! BIJN NEUS!
AAI! AAI! AAI!
BOM!

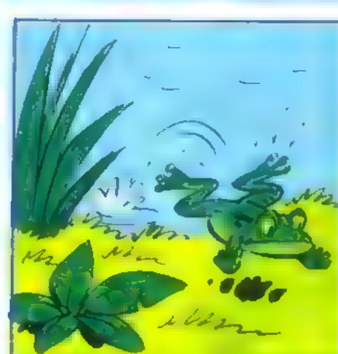

AAA....TSJ....
Ssst!
?

TSJOEEEE!
BLUB
PLOF!

Jij met je genies! Nu moeten we dat hele eind gaan zwemmen!
SNIF

Als we vlak bij het bos zijn, duiken we . . .

Intussen, onder water . . .

ze aan de rand het bos . . .
Nu oppassen en niet niezen! Denk er aan!

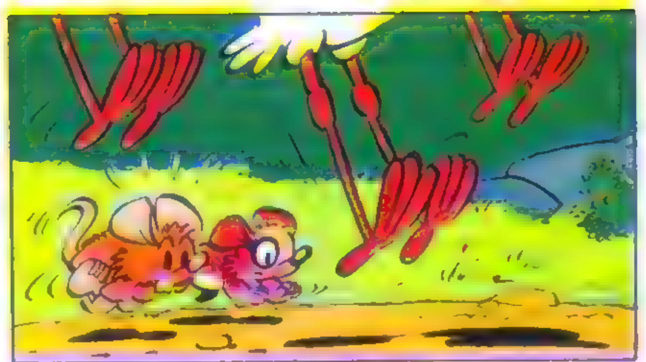

Wat ben je nu weer aan 't doen?
Als je onopvallend het bos in wilt komen, help dan deze bladeren af te snijden!

Haha! Je lijkt wel een madeliefje!
BZZ
ST!

Maar dank zij deze vermomming kunnen we tenminste rustig onze gang aan!

Wij wachten op uw bevelen, generaal!
Volg hen! Zodra ze iets ontdekken, neem je ze gevangen!
Nog niets bijzonders gezien.
Houen zo!
HEE!
De vogelverschrikker!
HELP!
Hellup! Cholo, help!
Hé!
BOEM
KRAK
Sufferd! Kijk nu eens wat je gedaan hebt! Stommerik!
Kijk eens, draden . . .
Als ik het niet dacht: die spoken zijn gewoon poppen met touwtjes!
Het is nylondraad, zoals vissers gebruiken aan hun hengel. 's Avonds zie je de draad niet; als je er aan trekt, komt de pop overeind.
Het is een koud kunstje . . . Als de pop eenmaal staat, kunnen ze de draden vastzetten . . .
HALT! BLIJF STAAN! JULLIE ZIJN OMSINGELD!

WORDT VERVOLGD

REDDING

DOOR BERTRAND R. BRINLEY

„ALS je een naald in een hooiberg wilt vinden, moet je wel overdacht te werk gaan," verklaarde Henry Mulligan wijs, „anders moet je hem echt zoeken!" Dinky Poore, nu niet direct de snuggerste van onze club, snapte er niet veel van en dit was dan ook duidelijk op zijn gezicht af te lezen. Maar Henry zou bewijzen dat hij, zoals altijd, gelijk had. — Er was die dag een straaljager van de Air Force ontploft boven Mammoth Falls. Er werden van alle kanten reddingspogingen op touw gezet, maar toen Henry en ik onze hulp aanboden, werd die beslist van de hand gewezen. Wij hebben een club opgericht, die de bijnaam „Club van de gekke geleerden" heeft gekregen, maar majoor Cragg kende ons van een flauwe poets die we hem eens gebakken hadden en waagde zich niet aan een nieuw avontuur.

„Wij hebben jullie hulp niet nodig," gromde hij bars, „iedere keer als jullie je ergens mee bemoeien, krijg ik later moeilijkheden."

„Maar meneer," protesteerde Henry, „wij weten wat spoorzoeken is, ik heb zelfs een heel plan uitgedacht om de vermiste piloot te redden."

„Ik vind dat we geen enkel aanbod af mogen slaan," zei een lange man in uniform. „Als de piloot nog leeft, is hij misschien wel gewond! Hij zal hulp nodig hebben. Het is al bijna donker en straks kunnen we niet meer met vliegtuigen naar hem zoeken. Iedereen die helpt, is welkom, deze jongens weten toch wel wat ze doen!"

„U kent ze niet, kolonel!" zei de majoor.

„Maar vertelden ze niet dat ze goede spoorzoekers waren?"

„Spoorzoekers! Weet u hoe ze hier genoemd worden? De Gekke Geleerden!"

„Maar ze noemen ons toch maar Geleerden, gek of niet gek!" weerde Henry zich. „Jason Barnaby zag het vliegtuig ontploffen, vlak boven zijn boomgaard.

Wij weten dat de piloot er met zijn schietstoel uit gekomen is," vertelde de kolonel, „want die stoel kunnen we nergens vinden."

„Ik heb zo mijn eigen idee over de plaats waar hij neergekomen is," zei Henry met een ernstig gezicht, „maar voor de zekerheid moet ik eerst een paar proeven doen."

„Goed," zei de kolonel, „doe die proeven dan maar en als je weet wáár je gaat zoeken, laat het mij dan even weten, dan hoeft daar geen andere ploeg naar toe." — „Jazeker, meneer!" antwoordde Henry en trok een gewichtig gezicht. Samen liepen we terug, maar omdat Henry thuis nog een paar spulletjes moest halen, holde ik vast naar ons clubhuis, dat voor een groot deel als laboratorium ingericht was, en drukte meteen op de Alarm Knop. Nu ging er bij ieder lid van onze club, thuis, een zoemer over en dan wisten ze allemaal dat ze vlug moesten komen. Een kwartiertje later kwam Henry, gewapend met een grote rugzak en twee kartonnen hulzen. De anderen waren er allemaal al. Jeff Crocker, de voorzitter, inspecteerde ieders uitrusting.

„Waar zat je toch zo lang?" vroeg Jeff aan Henry, „we staan klaar om weg te gaan, maar omdat jij er niet was, wisten we niet waarheen."

„Ik moest nog een paar belangrijke inlichtingen van het vliegveld hebben," verontschuldigde Henry zich. „We gaan naar Brake Hill."

„Jij blijft hier bij het toestel, Homer," onze radio-technicus ging naar zijn plaats, „want jij moet onze berichten doorgeven aan het hoofdkwartier van de reddingsactie. We mogen niet op hun golflengte zitten. Als wij onze draagbare zenders meenemen, kunnen we vanaf Brake Hill contact met je opnemen."

Henry liep naar de grote stafkaart aan de muur van het lab en trok een grote rode cirkel om het gebied dat we gingen uitkammen, zodat Homer ongeveer wist waar we zouden zitten.

Het was al bijna donker toen we op Brake Hill aankwamen. Henry vroeg twee van ons, de afstand te meten tussen de grote bomen op de heuvel ten noorden en ten zuiden van ons en tekende dit op. Daana moest ik met behulp van een kompas de kaart zó neerleggen, dat de kaart van noord naar zuid ook in de juiste richting lag. Daarna haalde Henry de grote kartonnen hulzen te voorschijn en vertelde: „dit zijn parachute-fakkels. Ze schieten ongeveer 250 m de lucht in en drijven dan met de wind mee, af. Met onze kompassen kunnen we ongeveer bepalen in welke richting ze gaan. Ik heb een kleine radio-zender in allebei de fakkels gestopt. Als ze uitgebrand zijn vóór wij ze gevonden hebben, weten we toch waar ze terechtkomen via onze zenders."

„Denk je echt dat we de piloot vinden, Henry?" vroeg Jeff aarzelend.

„Als mijn berekeningen kloppen, dan vinden wij hem!" antwoordde Henry. „De wind komt nog steeds uit dezelfde richting als vanmorgen. Door middel van deze fakkel komen we te weten naar welke kant hij afgedreven is. Daarna moet ik nog uitrekenen hoever hij heeft kunnen komen in zijn schietstoel en dan weten we waar hij is!"

Even later zat Dinky Poore boven in een hoge eik, gewapend met een nachtkompas en Jeff Crocker zat onder de boom met een radio-ontvangtoestel. In een andere boom meer zuidelijk, zat Mortimer Dalrymple in een boom met Freddy Muldoon op de begane grond, ook uitgerust met een radio-ontvanger.

Henry schoot de eerste fakkel af. Als een stuk vuurwerk ontplofte hij hoog in de lucht. Een regen kleine vonkjes kwam naar beneden en aan de parachute bengelde een klein, maar helder rood lichtje. Toen, door de wind, dreef het af en verdween schommelend en bengelend in westelijke richting, werd kleiner en kleiner, tot er op een gegeven ogenblik niets meer te zien was. Henry rende naar de kaart, tekende de richting af die hij van zijn kompas gelezen had en zocht contact met Jeff en Mortimer. Zij hoorden nog steeds het „toet-toet" van de kleine zender en Jeff merkte met een gradenboog en liniaal verschillende plaatsen op de kaart.

„Ik begrijp nog steeds niet hoe we met al die poespas de piloot ooit vinden. Waarom gaan we niet gewoon zoeken?" mopperde Dinky.

„Natuurlijk gaan we zoeken," antwoordde Henry, „maar niet in het wilde weg! Dadelijk weet ik tenminste wáár we moeten zoeken."

Hij ging op een steen zitten en met een potlood en liniaal begon hij druk te tekenen. De grond rondom hem was al gauw bezaaid met vellen papier, maar na een paar minuten vertelde hij trots dat hij nu wist waar de piloot waarschijnlijk terecht gekomen was. Ergens, een kilometer of vijf ten westen van de stad, in de buurt van een verlaten steengroeve. Dinky Poore klom in een hoge denneboom en bond in het topje een brandende zaklantaarn. Volgens Henry was dit „de" manier om in het donker hun uitgangspunt makkelijk terug te vinden. Freddy bleef op Brake Hill zitten om eventueel radiocontact met Homer in het clubhuis te onderhouden.

We grabbelden onze spullen bij elkaar, zetten onze helmen op en gingen op weg. Een rots, die scherp tegen de heldere sterrenhemel afstak, diende als baken, tot we aan de voet van de heuvel in de bossen kwamen. Daar was het zo donker, dat we geen hand voor ogen meer konden zien, laat staan een rots! We vroegen ons juist af hoe we nu de goede richting moesten houden, tot Jeff met een geweldige vondst op de proppen kwam. Hij noemde het de „kikker-

IN DE NACHT

„Terug kriebelen," raadde Mortimer hem.
Het was al bijna middernacht toen wij aankwamen op de plaats waar, volgens onze berekeningen, de piloot neergekomen moest zijn. Op een open plek hielden we krijgsraad, om te beslissen wat er nu gebeuren moest. Jeff stelde voor, in het midden van de kale plek een vuur aan te leggen met een wal van stenen eromheen, zodat het zich niet uit zou breiden. Op die manier konden we ons uitgangspunt makkelijk terugvinden en bovendien kon Dinky nu mooi zijn kleren drogen.
„De steengroeve is hier vlakbij. We kennen de omgeving en de groeve niet, dus we moeten goed afspreken wat we gaan doen."
We besloten om ons, net als bergbeklimmers, met touwen aan elkaar vast te binden, niet alleen voor onze veiligheid, maar zo konden we elkaar ook niet verliezen. Dinky bleef achter om op het vuur te passen en de oproepen van Freddie op te vangen.
„Als we bij de groeve zijn gekomen," waarschuwde Jeff, „loop dan niet te dicht langs de rand, die brokkelt gauw af en dan val je een heel eind! Henry en ik nemen de linkerkant, jullie tweeën gaan rechtsaf. Als je iets ziet, roep ons dan op met de walkie-talkie. Afgesproken?"
Mortimer en ik kropen, stevig aan elkaar vastgebonden, door het dichte struikgewas. Na een tijdje waren we bij de put aangekomen en we zagen dat Henry van de andere kant er een fakkel in gooide. De fakkel ontplofte en verspreidde een fel rood licht, dat dansende schaduwen langs de wanden van de steengroeve wierp. De put leek wel 20 meter diep. Op de bodem groeiden struiken en aan de westkant had zich een grote vijver gevormd van regenwater, dat in de harde grond niet weggetrokken was.
„Kijk eens, dáár!" schreeuwde Mortimer opgewonden.
Hij wees, vlak onder de plaats waar Jeff en Henry aan de overkant stonden, een plek aan, waar flarden van de parachute in een kleine boom waren blijven steken. Op de grote brokken kalksteen daaronder konden we vaag iets onderscheiden.
„De piloot!" schreeuwden we.
De volgende 15 minuten gingen zo snel voorbij, dat ik me nauwelijks meer herinner wat er precies gebeurd is: Jeff zei ons Dinky op te halen met het touw dat we meegenomen hadden en vlug weer terug te gaan naar de groeve. We maakten een veiligheidslijn van het touw en Dinky, de lichtste van ons, lieten we over de rand naar beneden zakken. We hoorden hem beneden tussen de brokken stenen rondscharrelen tot hij opeens naar ons riep:
„Ik heb 'm! Het is de piloot!"
„Hoe is het met 'm? Leeft-ie nog?"
„Ik weet het niet," bibberde Dinky, „het is zo griezelig hier..."
We hesen hem aan het touw weer naar boven en nu ging Jeff kijken. Intussen gingen wij terug naar het kampvuur en haalden onze uitrusting op en legden alles neer bij de rand van de steengroeve.
„Hij leeft nog," riep Jeff naar boven, „maar hij is er niet best aan toe. Hij is bewusteloos en ik durf hem niet goed te verplaatsen, misschien heeft hij wel iets gebroken. We kunnen hem niet naar boven hijsen, dat is onverantwoordelijk."
Toen besloten we maar, alles naar beneden te brengen; alleen Mortimer bleef boven om contact met Freddie te onderhouden en onze positie door te geven aan de mensen van de reddingsactie.
De volgende anderhalf uur werkten we als paarden. Henry en Jeff verzorgden zo goed mogelijk de piloot, terwijl wij ons kamp opsloegen. Er kwamen voortdurend berichten van het „hoofdkwartier" door, zodat Mortimer ook zijn handen vol had.
De piloot had zijn been gebroken en met behulp van takken en twijgen en mijn hemd, dat in reepjes gescheurd werd, spalkten ze het. Ze legden de man plat op zijn rug en dekten hem met dekens toe.
Hij was nog steeds buiten bewustzijn. Jeff liet ons op drie verschillende plaatsen een vuur aanleggen; als de kolonel een helikopter zou sturen, was ons kamp gemakkelijk te vinden.
„Ik heb een nog beter idee!" vertelde Henry, „in mijn rugzak zit een weerballon. Als we die oplaten met een zaklantaarn eraan, kunnen ze hem vanuit de stad al zien."
Henry's rugzak zat altijd vol verrassingen; hij wist altijd iets te voorschijn te toveren waar je in de verste verte niet aan gedacht had. We hadden juist de ballon opgelaten, toen er bericht uit de stad kwam dat een kleine helikopter nog vóór het licht werd, zou proberen bij ons in de buurt te landen. Jeff seinde terug dat we een gedeelte van de bodem zouden klaarmaken als landingsplaats. Even later vloog er een licht vliegtuigje over ons heen, dat bij het zien van de zaklantaarn aan de ballon omkeerde en boven de steengroeve een cirkel maakte. De wanden van de put trilden en wij waren bang dat ze in zouden storten. Het toestel maakte een scherpe bocht, gooide een pakket uit en trok met gierende motoren snel weer op. Aan een parachuutje viel met een geweldige plons het pak in de vijver.
„Kom," riep Jeff, „pak je zaklantaarn en ga mee!"
Hij wrong zich tussen de dichte struiken door en stormde regelrecht de vijver in. Ik kwam net op tijd om met mijn lantaarn nog een tipje van de parachute te belichten. Jeff dook onmiddellijk het water in en slaagde erin het pak te grijpen vlak vóór het zonk. Er zaten vier fakkels, wat medicijnen en een kort briefje in.
De kolonel vroeg ons een landingsplaats voor de piloot te maken en die met de fakkels, twee rode en twee gele, af te bakenen. Wanneer de helikopter boven ons zou vliegen, gooide de piloot een parachutefakkel uit, die de hele omgeving zou verlichten.
Kletsnat begonnen Jeff en ik als gekken het struikgewas om te hakken en te verwijderen en na een poosje voelden we onze natte kleren niet meer. Het duurde niet lang voor we de helikopter hoorden en zijn lichten boven de rand van de groeve zagen opdagen. Snel staken we de vier fakkels aan en zochten zo gauw mogelijk dekking voor het opspringende gruis dat de helikopter bij zijn landing zou veroorzaken. De dokter was ook meegekomen en zo gauw het toestel op de grond stond, haastte hij zich de gewonde te onderzoeken.
„Iemand heeft hier knap werk geleverd!" constateerde hij, „jullie hebben misschien het leven van deze man gered. Breng de draagbaar eens hierheen." Het leek een eeuwigheid, maar waarschijnlijk duurde het nog geen kwartier, vóór de piloot, stijf in dekens gepakt, op de draagbaar in de helikopter geholpen was. De piloot inspecteerde zijn toestel en vroeg het vliegveld inlichtingen over wind en temperatuur. Toen stond hij met de dokter te praten en samen liepen ze naar ons toe.
„Hoeveel weeg jij?" de piloot keek Dinky aan.
Dinky slikte en zei: „Tachtig pond."
„Mooi! De dokter is te zwaar en we moeten hier zo gauw mogelijk weg. We hebben iemand van jouw gewicht nodig om op de andere draagbaar het evenwicht in het toestel te bewaren. Heb je zin om een eindje te vliegen?"
„Eh... jawel... ik denk het wel...," en benauwd keek Dinky naar ons en krabde zich op zijn hoofd. Hij bibberde over zijn hele lichaam toen hij op de andere brancard werd vastgesnoerd, maar dat kon ook van de kou zijn...
„Bind me goed vast hoor," smeekte hij. Op dat ogenblik kwam er een oproep over de radio van de helikopter. Het was de majoor, die vertelde dat we tot daglicht in de groeve moesten blijven en dat zogauw het licht werd, een helikopter ons zou oppikken.
De helikopter met de gewonde piloot maakte aanstalten om op te stijgen en Dinky stak zijn duim op naar ons en gaf een dikke knipoog.
Toen het toestel uit het zicht verdwenen was, haalden we Mortimer met radio naar beneden. Nu alle opwinding voorbij was, voelden we eigenlijk pas hoé moe we waren en binnen de kortst mogelijke tijd lagen we allemaal op één oor en werden pas wakker door het lawaai dat een helikopter vlak boven ons maakte. Even later stapte kolonel March uit, schudde ons allemaal de hand en vertelde dat de piloot in het hospitaal lag en het goed maakte. We stapten allemaal met onze uitrusting in het toestel, dat ons tien minuten later op het veld achter het stadhuis afzette. Daar waren grote tenten opgeslagen, waarin de verschillende reddingsploegen zich te goed deden aan broodjes en hete koffie. Freddy zat al uitgebreid met allerlei lekkers voor zich, want even voor ons, was hij door een andere helikopter van Brake Hill gehaald.
Er wachtte ons een groots onthaal. De majoor en de kolonel stonden met enkele staf-officieren ons op te wachten. Fotografen waren druk plaatjes aan het schieten en vertelden dat de volgende dag een parade voor ons gehouden zou worden op het vliegveld. Majoor Scragg stak een gloedvolle redevoering af, die geregeld onderbroken werd door het genies van Mortimer, want hij had nog natte voeten. Zo te horen was het idee om ons te laten zoeken van de majoor zèlf uitgegaan, maar omdat hij zijn beste pak aangetrokken had en de officiële ontvangst van hèm uitgegaan was, namen we dat maar op de koop toe. Bovendien vertelde hij dat alle leden van de „Club van Gekke Geleerden" een orde van verdienste zouden krijgen en dat maakte helemaal alles goed. Verder hoopte hij dat we er later eens ernstig over zouden denken om beroeps te worden bij de luchtmacht, omdat daar aan „gekke" geleerden zoals wij, beslist behoefte was.
Hierna kregen we allemaal een stevig ontbijt in de Rode Kruistent en toen de majoor ons allemaal in de auto had gelaten om thuis te brengen en vroeg of hij nog iets voor ons kon doen, antwoordde Freddy: „Ik zou best nòg een uitsmijter lusten."

Mickey EN Goofy

MICKEY EN GOOFY HEBBEN SAMEN MET DE PROFESSOR EEN "SCHATKAMER" GEVONDEN, WAAR IN PLAATS VAN DE SCHAT, EEN OUD KANON STAAT! BORIS BOEF KOMT NET LANGS EN GEEFT BEVEL DÓÓR TE GRAVEN, WANT DE SCHAT MOET TOCH ERGENS ZIJN. DÓÓRGRAVEN, JA, MAAR WELKE KANT OP?

WORDT VERVOLGD

SPIN en MARTY

DE JONGENS VAN DE TRIPLE-R RANCH WERKEN HARD OP HET LAND, SPIN EN MARTY HELPEN MENEER COLDONA. TIJDENS EEN RONDGANG OVER HET TERREIN, VANGEN ZE EEN GESPREK OP TUSSEN TWEE MANNEN, DIE HET CIRCUS WILLEN BEROVEN. ONGERUST VERTELLEN ZE DE HELPER VAN DE DIERENTEMMER WAT ZE GEHOORD HEBBEN, MAAR ... HIJ ZIT OOK IN HET COMPLOT!

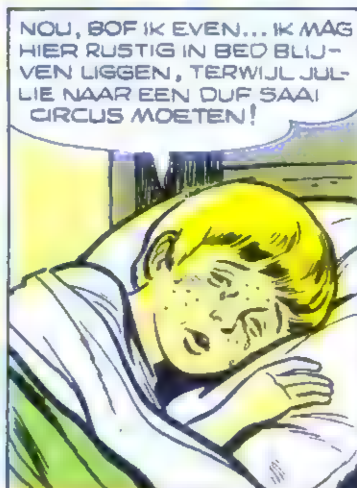

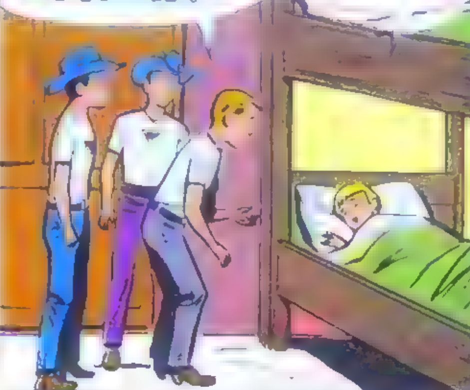

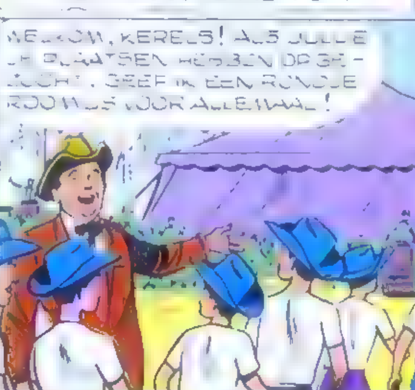

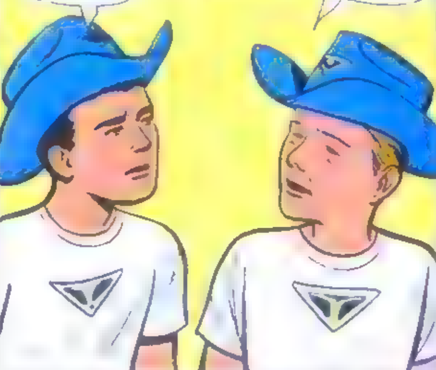

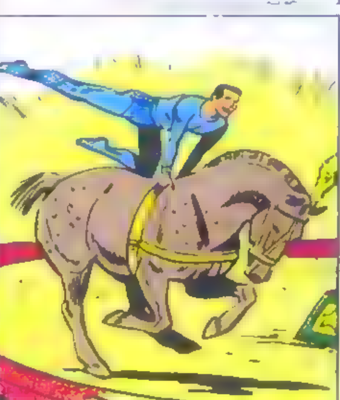

DE VOLGENDE DAG START EEN OPGEWONDEN TROEPJE JONGENS VAN DE TRIPLE-R RANCH HET CIRCUSTERREIN OP.
WELKOM, KERELS! ALS JULLIE JE PLAATSEN HEBBEN OPGEZOCHT, GEEF IK EEN RONDJE ROOMIJS VOOR ALLEMAAL!

KOMT DAT ZIEN, KOMT DAT ZIEN! DE VOORSTELLING BEGINT OVER EEN MINUUT OF TIEN.

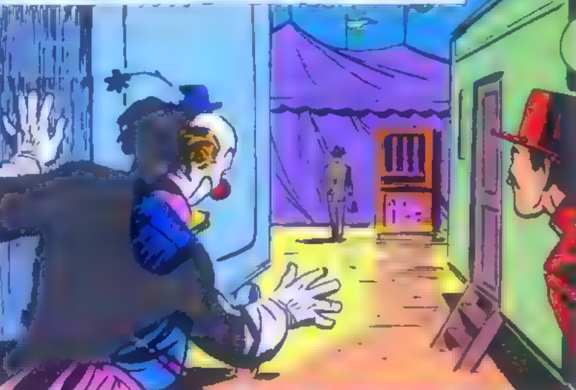

EVEN LATER IN DE GROTE TENT...
MENEER COLDONA, HEEFT DE HELPER VAN DE DIERENTEMMER U VERTELD....
NEEM ME NIET KWALIJK, JONGENS, MAAR IK HEB HET NU TE DRUK.

NU HEBBEN WE 'T NOG NIET KUNNEN VERTELLEN!
WE ZIEN HEM NA DE VOORSTELLING WEL... ZE BEGINNEN!

DE GROTE LICHTEN GAAN UIT, SCHIJNWERPERS FLOEPEN AAN...
DAMES EN HEREN! DE SHOW VAN HET CIRCUS COLDONA BEGINT! KIJK GOED EN ZIE WAT U UW LEVEN NOG NIET GEZIEN HEEFT.
HOERAAAA!

STUK VOOR STUK WORDEN DE NUMMERS AFGEWERKT...

...EN DE GROEP VAN DE TRIPLE R JUICHT OM HET HARDST.

BUITEN KOMT DE MAN VAN HET LOKET MET ZIJN TAS VOL KAARTJESGELD NAAR DE KANTOORWAGEN

NIETS VERMOEDEND STAPT DE KASSIER DOOR. OM DE HOEK STAAN TWEE DONKERE SCHADUWEN HEM OP TE WACHTEN...

PLOTSELING...

PLOF!

IK HEB HET GELD. WEG WEZEN!

OVER ... MINUTEN MOET IK OPTREDEN. HET GELD VERBERG IK ZOLANG. VANAVOND ZIEN WE ELKAAR BIJ DE DIERENTENT.

AFGESPROKEN, MAAR. VOORZICHTIG HÈ?

EVEN LATER IN DE GROTE TENT....

EN, WAT VINDEN JULLIE ER VAN TOT NU TOE?

DAN! DAN!

WIJ ZIJN BESTOLEN! ONDERWEG VAN HET LOKET NAAR HET KANTOOR BEN IK NEERGESLAGEN EN ZE HEBBEN DE TAS MEEGENOMEN!

WAT ZEG JE?

WIJ **WISTEN** DAT HET ZOU GEBEUREN! HEEFT DIE MAN U NIETS VERTELD?

WELKE MAN?

HIJ ZEI DAT HIJ HELPER WAS VAN DE DIERENTEMMER. WE HEBBEN HEM ALLES VERTELD EN HIJ ZOU HET AAN U DOORGEVEN.

WIJ HEBBEN GISTEREN EEN GESPREK OPGEVANGEN OVER DEZE DIEFSTAL!

EEN VAN DE TWEE WAS EEN CLOWN. MARTY HEEFT HEM **GEZIEN!**

IK WIST VAN NIETS, JONGENS... MAAR DE CLOWNS KOMEN ER NU NET AAN, MISSCHIEN HERKENNEN JULLIE HEM WEL...

DAAR, DAT IS HEM. HIJ HEEFT NET ZO'N PAK AAN!

MAAR ER ZIJN ER **DRIE** NU EN ZE DRAGEN ALLEMAAL HETZELFDE PAK!

DAT ZIJN ONZE BESTE CLOWNS! WEET JE ZEKER DAT HET EEN VAN HEN GEWEEST IS?

ABSOLUUT ZEKER! MAAR IK HEB ZIJN GEZICHT NIET GEZIEN....

MAAR IK KAN ZE TOCH NIET **ALLE DRIE** BESCHULDIGEN...

Het wordt steeds moeilijker en ingewikkelder. Waarom heeft die helper van de dierentemmer niets tegen meneer Coldona gezegd over het gesprek dat de jongens hebben afgeluisterd? Wij weten dat hij zelf bij de overval betrokken was, maar heeft hij zich hier niet mee verraden? Volgende week meer hierover!

WORDT VERVOLGD

PIETJE PECH
door
C.D.RUSSELL

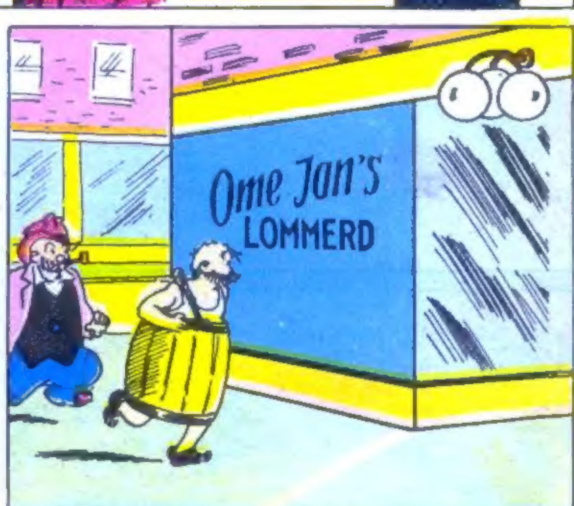

FREULE GOEDBLOED GEEFT VANAVOND HAAR JAARLIJKS LIEFDADIGHEIDS-ETENTJE: BIEFSTUK MET FRITEN. WE ZIJN ALLEMAAL UITGENODIGD. GA JE OOK MEE ?

JA, MAAR IK MOET EERST TWEE GULDEN HEBBEN.
JE HEBT TOCH GEEN GELD NODIG ? ALLES IS VOOR NIKS !

KLEDINGMAGAZIJN
IK KOOP TWEEDEHANDS KLEREN

HOEVEEL GEEF JE VOOR MIJN JAS, TOM ? IK HEB TWEE GULDEN NODIG.
TWEE GULDEN VOOR DAT DING ?! EEN KUN JE ER KRIJGEN.

MAAR IK *MOET* TWEE GULDEN HEBBEN. ALS JE DE REST VAN MIJN KLEREN OOK KRIJGT.
NOU, VOORUIT DAN MAAR.

Ome Jan's
LOMMERD

WE GAAN BIEFSTUK ETEN VANAVOND, OME JAN, DUS HEB IK MIJN GEBIT NODIG. HIER ZIJN TWEE GULDEN EN HET PANDBRIEFJE.
IK ZAL HET VOOR JE PAKKEN. EEN OGENBLIKJE.

NA HET ETEN BRENG IK M'N GEBIT WEER TERUG EN MET DE TWEE GULDEN HAAL IK M'N KLEREN OP!

DE GRUMMAN AG-CAT

HUGO HOOFTMAN

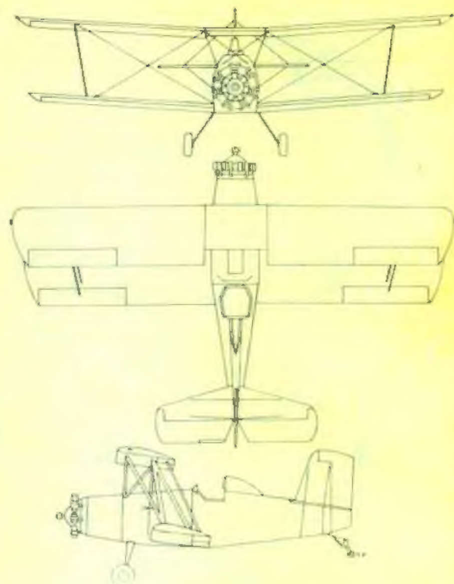
DE landbouwluchtvaart is tegenwoordig al zó belangrijk, dat er speciale vliegtuigjes worden ontworpen en gebouwd, die bestemd zijn voor het besproeien van gewassen en bomen. Alleen in Amerika zijn er al meer dan 4200 in gebruik, terwijl daarnaast nog 2000 andere toestellen verkenningsvluchten maken en ander werk doen in land- en bosbouw. Bovendien hebben de „vliegende boeren" daar nog ongeveer 2500 vliegtuigen tot hun beschikking voor transportdoeleinden. Het is in Amerika zover, dat voor een boer het vliegtuig even belangrijk is als de tractor!

De Grumman G-164 Ag-Cat is een van die landbouwvliegtuigjes. Het is een tweedekker met een open cockpit en het toestel kan in een ruimte vóór de cockpit een lading van 544 kg aan chemicaliën meevoeren. 11 mei 1957 maakte de Grumman Ag-cat zijn eerste vlucht en sindsdien zijn er ongeveer 275 toestellen van dit type gebouwd, onder andere door de Schweizer Aircraft if Elmira, een fabriek die vooral bekend is door haar zweefvliegtuigen. Merkwaardig genoeg ziet men de Ag-cat zelden in Europa. In Amerika worden ze veel gebruikt, voornamelijk in Zuid-Amerika (Uruguay en Porto Rico).

Gewassen besproeien vanuit een vliegtuig is een moeilijke en gevaarlijke bezigheid; het toestel moet namelijk vlak boven de grond vliegen en het gebeurt dan ook nogal 'ns dat een landbouwvlieger verongelukt omdat zijn toestel tegen telefoondraden vliegt of in een lage bocht „afglijdt".

Ook in ons land wordt veel aan landbouwvliegen gedaan. Het meest gebruikte toestel hier is de Piper Super Cub en Nederlandse landbouwvliegers sproeien daarmee tot ver over onze grenzen, zelfs tot in Afrika... Omgekeerd kun je soms boven onze akkers weleens een Engels of Frans toestel zien. Nog niet zo lang geleden stond er op het Groningse vliegveld Eelde een Piper Pawnee uit Zweden. Hoewel vroeger dikwijls een helikopter gebruikt werd als landbouwvliegtuig, schijnt dit toestel toch niet te voldoen, want de laatste tijd is hier niets meer over gehoord.

In ons land is het sproeien van aardappelen en erwten het belangrijkste werk van de landbouwluchtvaart. Aardappelvelden moeten soms wel zeven keer besproeid worden en als je dan weet dat er heel wat aardappelen verbouwd worden in Nederland, kun je wel nagaan dat er genoeg werk aan de winkel is voor landbouwvliegtuigjes.

TECHNISCHE GEGEVENS GRUMMAN G-164 AG-CAT:

Spanwijdte 10,87 m, lengte 7,46 m, hoogte 3,27 m; leeggewicht 975 kg; max. snelheid 183 km/u, kruissnelheid 121 km/u, plafond 2100 m, startlengte 230 m, vliegbereik 348 km; motortype: Continental W-670 van 220 pk, Gulf Coast W-670 van 225 pk of Jacobs R-755 van 300 pk.

DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

Alles is wel aan boord van de Sirius, behalve dan dat Bobbie van diefstal wordt verdacht.... Kuifje is net van plan naar bed te gaan, morgen is er wéér een dag, als de kapitein losbarst.

Wat is er aan de hand, kapitein?

Of het allemaal al niet erg genoeg is! Nu is er weer een fles whisky verdwenen!

Verdwenen? Ik denk eerder dat er iemand aan boord bezorgd is om uw gezondheid en dat hij u nu dwingt het advies van de dokter te volgen . . .

Lach jij maar, lach maar! Ergens is een grens! Als ik de kerel die dat gedaan heeft, te pakken krijg . . .

Maar dat komt wel . . . morgen is er weer een dag. Nu zou ik graag mijn ogen even dicht-doen, ik val om van de slaap. Zoekt u nu ook uw kooi op, kapitein. Welterusten.

Als jij wilt slapen, ga je je gang maar, ik heb wel wat anders te doen! Mijn goede whisky stelen . . . bah!

VERBODEN TO... AN...

OLD SCOTCH WHISKEY

Duizend bommen en granaten!

OLD SCOTCH WHISKEY

VERBODEN TOEGANG

BONK! BONK! BONK!

Vlug, Kuifje . . . kom! Je leven is in gevaar! Er is geen tijd te verliezen. . . kom dan toch!

Het schip kan ieder moment de lucht in vliegen . . . Er staat een of andere gevaarlijke machine in het ruim!

DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen ƒ 4,55 per 13 nummers. Giro 330021). **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164, P.C.R. 86491. Prijs 7 frank. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.